

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΩΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια και τέλος)

Ἐγὼ δὲ στάθηκα νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὴ τάλαρ αὐτό. Ἐτρεξε ὁμως ἀμέσως κ' ἀνοίξε δλα τὰ παράθυρα. Ἐπειτα ὤρμησα πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε κ' αὐτὴ διέπληται.

Ὁ καπνὸς ἄρχισε τότε νὰ φεύγῃ ἐλευθερὰ ἀπ' τὰ παράθυρα, καὶ σὲ λίγο τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα ἀρχίσαν νὰ φέγγουνε καλύτερα καὶ νὰ φωτίζονε θαιμὰ κ' ἀρρωστημένα τὸ δωμάτιο.

Εἶδα τότε ὅτι ἄνδρες εἶχαν ὑποκύψει. Δίπλα στὸν καναπέ, ἦταν ξαπλωμένος ὁ δόκτωρ Οὐϊκσπερ. Πρὸς τὸ μέρος τῆς σαρκοφάγου ἦταν ἐπίσης περμένοι ὁ κ. Τρελόνη καὶ ὁ κ. Κορμπέκ. Ἐκεῖνο πού μ' εὐχαρίστησε ὁμως ἦταν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς, ἂν καὶ τελείως ἀνάσθητοι, ἀνασαίνανε βαρεὰ καὶ δύσκολα ἀλλὰ καλὰ καὶ κανονικὰ, σὴν νὰ ἦσαν βυθισμένοι σὲ λήθαργο.

Ἡ Μαργαρίτα στεκόταν ἀκόμα πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ. Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε σὴν μισοκαλισμένη ἔπειτα ὁμως εἶδα πὸς δὲν εἶχε τίποτα ἀπολύτως. Συνῆλθε, φαίνεται, πολὺ γρήγορα.

Ἦρθε ἔπειτα καὶ μὲ βοήθησε νὰ σηκώσω τὸν πατέρα τῆς καὶ νὰ τὸν πάω κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐπειτα σηκώσαμε καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ χῆμα καὶ τοὺς βάλουμε κ' αὐτοὺς κοντὸ του. Ἀμέσως τότε ἡ Μαργαρίτα ἔτρεξε κάτω στὴν τραπεζαρία κ' ἔφερε μιά μπουτίλια κωνιά κ' ἕνα μπουκαλάκι αἰθέρα.

Σὲ λίγο, καταφέραμε νὰ τοὺς κάλυψε νὰ συνέλθουν. Ὡς τὴ στιγμή αὐτὴ, ἡ μόνη μου σκέψις ἦτανε πὸς νὰ κἀνω νὰ συνέλθουν οἱ τρεῖς λιποθυμισμένοι, καὶ ἐκεῖ στραφίκανε ὅλες οἱ ρροντίδες μου καὶ συγκεντρώθηκαν ὅλες οἱ προσπάθειές μου τὴν ὥρα ὁμως πὸς ἐξνοιασαμε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐννοια, κῦτταξε ἀμέσως μὲ μεγάλη περιέργεια ὁ δλο τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου πειράματος.

Ὁ καπνὸς εἶχε φύγει σχεδὸν ὅλος ἔμνε ὁμως στὴν κἀιαρα ἕνα εἶδος ὀμίχλης μαζὶ μὲ μιά παράξενη διαπεραστικὴ μυραδιά...

Ἡ μεγάλη σαρκοφάγος ἔμνε ἀκριβῶς ὁπως ἦτανε πρῖν. Τὸ μαγικὸ κιβώτιο ἦταν ἀνοικτὸ, καὶ εἶχαμε τότε ὅτι τὸ ἐσωτερικὸ του ἦταν χωρισμένο σὲ ἐπτά διμερίσματα. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ διμερίσματα δὲν εἶδαμε τίποτ' ἄλλο παρὰ σκορπισμένη ἐδὼ κ' ἐκεῖ λίγη μαύρη στάχτη.

Ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν κἀμαρα, ἀπάνω στὴ σαρκοφάγο, στὸ μαγικὸ κιβώτιο, στὸ πάτωμα, παντοῦ, εἶχε κατακαθῆσει ἕνα λεπτὸ στρώμα μύρης καπνιάς.

Κῦτταξε τότε πρὸς τὸν καναπέ ὅπου εἶχαμε βάλει τὴ μούμια. Τὸ ἄστρο σεντόνι πὸς τὴν εἶχαμε σκεπάσει ἔμνε στὴ θέσι του. Εἶχε ὁμως μετατοπισθῆ λίγα, σὴν κἀποιος νὰ τὸ παραμέρισε. Τὶ εἶχε ἀρῖγε συμβῆ; Κεττόξαμε γιὰ τὴν βασίλισσα Τέρα καὶ δὲν τὴν εἶδαμε στὴ θέσι τῆς. Τὶ εἶχε γίνει; Ἐπῆρα τότε τὴ Μαργαρίτα πὸς πρῖν ὅτανε τὸν πατέρα τῆς ἀπὸ τὸ χερί, τὴν πῆγα στὸν καναπέ καὶ τῆς εἶπα:

— Τὶ εἶγνε ἡ μούμια τῆς βασίλισσας Τέρα; Πές μου! Ἐσὺ ἦσουν ἐδῶ κοντὰ, κ' ὅτι εἶγνε θὰ τὸ εἶδες...

Ἡ Μαργαρίτα μοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ σιγαλὴ:

— Δὲν εἶδα τίποτα. Ὡς τὴν ὥρα πὸς ὁ καπνὸς εἶγνε πικνὸς καὶ μαῦρος πὸς δὲν διέκρινε τίποτα, κρατοῦσα τὰ μάτια μου κερφωμένα στὸν καναπέ. Μὲχρι τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν εἶδα καμμίαν μεταβολὴ στὰ πράματα, ἀπολύτως τίποτα. Ἐπειτα ὁμως, ἀργότερα, ὅταν εἶγνε δλα τόσο σκοτεινὰ πὸς δὲν ἔβλεπα τίποτα, μοῦ φάνηκε πὸς ἀκουσα κἀτι νὰ κινεῖται δίπλα μου. Ἦσως νᾶτανε ὁ δόκτωρ Οὐϊκσπερ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάτω λιπόθυμος. Δὲν μποροῦσα ὁμως νὰ τὸ ἐξακριβώσω ἀπολύτως. Σκέφτηκα μήπως ἦταν ἡ βασίλισσα Τέρα πὸς ἐξνοιασε. Ἀφῆσα λοιπὸν κἀτὸ τὸ Σὺλβιο, γιὰ νὰ δῶ τι θὰ κἀνη. Δὲν εἶδα ὁμως τί ἀπέγνε. Μοῦ φάνηκε ὁμως ὅτι ἐφυγε λιπὸ κοντὰ μου, γιὰτὶ ἔπειτα τὸν ἀκουσα νὰ νιαουρίζῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας...

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς πὸς μλοῦσαμε μὲ τὴν Μαργαρίτα ὁ Σὺλβιο μῆλῃς μέσα, ἔτρεξε κοντὰ μας κ' ἄρχισε νὰ νιαουρίζῃ καὶ νὰ τρέβεται στὰ πόδια τῆς κυρίας του, σὴν νᾶθελε νὰ τὸν

σηκώσῃ στὰ χερία τῆς. Ἡ Μαργαρίτα ἔσκυψε τότε, τὸν πῆρε στὴ ἠγκαλίᾳ τῆς, κ' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

Ἐγὼ ἐπῆγα ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἐξήτασα προσεκτικὰ τὸν καναπέ. Δὲν διέκρινε ὁμως τίποτα τὸ περιέργο. Τὶ εἶχε ἀραγε συμβῆ;

Σὲ λίγο ὅταν συνῆλθαν καὶ ἄλλοι ἄλλοι συντροφοὶ μου κεττάξαμε ἄλλοι μαζὺ γύρω στὸ δωμάτιο. Τὸ μόνο πὸς εἶδαμε ἦταν ἡ παράξενη καπνιά πὸς βγεῖ ἀπ' τὸ κιβώτιο κ' εἶχε περιχρῆθῆ γύρω ἀναδίδοντας μιά βαρεὰ καὶ παράξενη μυραδιά. Ἀπάνω στὸν καναπέ βρῆκαμε τώρα τὸ κόσμημα πὸς ἡ βασίλισσα φοροῦσε στὰ μαλλιά τῆς, ὡς καὶ τὸ περίφημο κόσμημα τῶν ἐπτά ἀστέρων, πὸς εἶχε ἀπάνω χαραγμένα τὰ λόγια τοῦ κυβερνοῦσανε τοὺς θεοὺς ὅλων τῶν κόσμων...

Ἄλλο τίποτα δὲν εἶδαμε κ' ἔτσι δὲν ἐμάθαμε ποτὲ τί εἶγνε ἡ βασίλισσα Τέρα...

Τὶ τάχα νᾶγνε ἡ μούμια; Ἀναστήθηκε; Πέταξε πρὸς κανένα πλανήτη ὅπου κοθοῦσε νὰ ζῆσῃ μιά ζωὴ εὐτυχισμένη, γαλήνια, ἀκάντητη; ...

Ποῖος ξέρει; ...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὸ φθινόπωρο, ἡ Μαργαρίτα κ' ἔμνε παντρευτήκαμε.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας, ἡ Μαργαρίτα φοροῦσε τὸ φῶρεμα καὶ τὴ ζώνη τῆς βασίλισσας Τέρα. Ἐπίσης φέρεσε καὶ τὸ κόσμημα πὸς στολίζει τὰ μαλλιά τῆς βασίλισσας.

Ἀπάνω στὸ στήθος τῆς, μέσα σ' ἕνα κομψὸ χρυσοῦ μενταγιόν, ἔλαμπε τὸ παράξενο κόσμημα μὲ τὰ ἐπτά ἀστρα, τὸ κόσμημα πὸς εἶχε ἀπάνω χαραγμένα λόγια μαγικά, τὰ «χεκὸ» πὸς ὑπέτροσαν τοὺς θεοὺς ὅλων τῶν κόσμων.

Στὴν ἐκκλησία, τὴν ὥρα τοῦ γάμου, ὁ ἥλιος, περῶντας ἀπ' τὰ χρωματιστὰ τζάμια μὲ τὰ παράξενα σχήματα, ἔκαμνε τὸ κόσμημα αὐτὸ νὰ λάμπῃ ὑπερφυσικὰ, παράξενα...

Ἡδὴ ζῶμε μὲ τὴν Μαργαρίτα πολὺ εὐτυχισμένοι. Νομίζω μάλιστα πὸς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ πειὸ εὐτυχισμένη ἀπ' τὴ δικὴ μου στὸν κόσμον ὅλο! ...

Συχνὰ σκεφτόμαστε τὴ μεγάλη βασίλισσα Τέρα καὶ μιλάμε γι' αὐτὴ ἐλευθερὰ.

Μιά φορὰ, θυμᾶμαι, στέναξε καὶ εἶπα πὸς λυπόμουνα πὸς ἡ βασίλισσα Τέρα δὲν ξανάζησε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ χαρῆ μιά νέα ζωὴ στὸ νέο αὐτὸ κόσμο, ὁπως εἶπαξε πάντα...

Τότε ἡ Μαργαρίτα μοῦπίσσε καὶ τὰ δὴ τὰ χερία, μ' ἐκῦτταξε στὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα ὄνερωδες πὸς συχνὰ τὸχουνε τὰ μάτια τῆς, καὶ μοῦπε:

— Μὴ τὴν σκέπτεσαι καὶ τόσο! Ποῖος ξέρει σὲ ποῖον ἄλλο κόσμο βρῆκε τὴν εὐτυχία πὸς ζηφῶδες...

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Δὲ νομίζεις, φίλε μου, ὅτι θάταν καλλίτερο νὰ σενοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρη μας στὸ θέατρο; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὴν βλέπῃ καὶ θὰ λέη: Ἐτσι εἶταν μὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα τῆς.

— Ἄν ὁμως, ἀγάπη μου, βλέπει ὁ κόσμος τὴν μητέρα καὶ λέει: Ἐτσι θὰ γίνῃ καὶ ἡ κόρη τῆς; ...

Διαβάστε ἄλλοι καὶ ἄλλες τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

πὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου»

